

TAXE PERÇUE	GORIZIA	SETTIMANALE - SPEDIZIONE IN ABBONAMENTO POSTALE
TASSA RISCOSSA	ITALY	GRUPPO II/70% - AUTORIZZAZIONE DIREZIONE PROVINCIALE
UREDNIŠTVO IN UPRAVA:		P.T. DI GORIZIA - REG. TRIB. DI GORIZIA N. 5 - 28-01-1949
REDAZIONE E AMMINISTRAZIONE		RIVA PIAZZUTTA, 18 - 34170 GORIZIA - GORICA
PODUREDNIŠTVO:		Tel. 0481/533177 - Fax 533177 - Pošni U/n 11234499
		Vicolo delle Rose, 7 - 34135 TRIESTE - TRST - Tel. 040/414646

Misli s Prešernove proslave v Devinu

Občinska odbornica v devinsko-nabrežinski občini prof. Vera Tuta Ban je imela na Prešernovi proslavi, ki sta jo priredila Dekliški zbor Devina in zbor Fantje izpod Grmade, slavnostni govor, iz katerega povzemamo ali navajamo nekaj misli.

Govornica se je na začetku spomnila pokojnega msgr. Ivana Kretiča, »človeka, ki ima veliko zaslug za to, da je Devin postal to, kar je«, pa njegovih zaslug za domačo kulturo, saj jo je nad trideset let s svojim prepričanjem in doslednim ravnanjem spodbujal, usmerjal in dvigal. V nadaljevanju je Tutova govorila o pomenu kulture za posameznika in skupnost. In ker »v kulturni domot naše javnosti sodi najprej šola in skrb za mladino«, je precejšen del svojega govora posvetila tozadevnim vprašanjem, tudi v zvezi z že uresničeni pobudami v Sestlanu in načrtovanimi v Nabrežini. Poseben poudarek je namenila vprašanju otrok.

Pravijo, da je demografsko upadanje evropski pojav, pravijo, da danes ni pogojev ne jamstev za številne družine, pravijo, da je to posledica civilizacije, ki nima ne časa ne denarja za otroke. Ne verjamem, da je odločilno stanje v žepu in na banki; odločilno je stanje v srcu: koliko res ljubimo življenje, koliko smo še vitalni, radoživi in pripravljeni tvegati, koliko zaupamo vase in verjamemo v prihodnost. Prihodnost brez otrok pa je prihodnost brez sreče in veselja. /.../ Naši očetje in dedje so vero v prihodnost imeli, čeprav večkrat niso vedeli ne v kateri ne v kakšni državi bodo živeli, so pa vedeli, da žita, ki je namenjeno za seme, ne smejo pojesti, tudi če ni bilo kruha na mizi. Če hočemo ves pridelek pojesti sproti in ne skrbimo za osnovno obnavljanje samih sebe, smo krepko ugriznili v zalogo, namenjeno za seme. Smo se odločili za usodo beračev brez prihodnosti.

V drugem delu svojega govora je Vera Tuta nanizala nekaj stvarnih problemov, npr. v zvezi s poslanstvom naših društev in organizacij, z narodno zavestjo in materinim jezikom. Ob koncu pa je povedala sledeče:

— Nekateri pravijo, da nismo dovolj odprti, ampak najbrž je res narobe. Najbrž bi bil čas, da bi se spet malo zaprli sami vase in razmislili o svoji specifičnosti, kajti če ne vemo, kaj je naše lastno, če se ne zavedamo svojih značilnosti, nimamo kaj ponuditi drugim, nismo več zanimivi za druge. Prevelika odprtost je v našem primeru samomorilska, saj vemo, da se za vse naše življenjske probleme lahko zanesemo le sami nase, da ne moremo računati na podporo nobene od italijanskih političnih strank in na žalost tudi na krajevno Cerkev ne, ne goriško ne tržaško. Moramo se zgani, kajti stvari, prepuščene same sebi, se spreminjajo od slabega na slabše, in če se ne odločimo, da

bi sploh kaj storili, smo se odločili za nadaljnje poslabševanje. Naj se tu moje kritično razmišljanje ustavi, tudi zato, da me ne bi napačno razumeli, češ da ne vidim nič pozitivnega. Prepričana sem, da imamo to deželo zares radi samo mi, ki jo imamo v kosteh, v dihu rojstva in smrti; vsi drugi jo tako ali drugače uživajo in izkoriščajo, ampak nobenega globalnega odnosa nimajo z njo. In zato jo lahko samo mi obvarujemo pred brezobzirnim izkoriščanjem in uničevanjem. Prepričana sem tudi, da se mora vsak organizem boriti, dokler je živ, in da živi, dokler se za življenje bojuje.

I.b.

Jeruzalem - križišče miru

Ko je predsednik George Bush ukazal premirje v Iraku, se je Amerika in z njo tudi ves ostali svet odahnil kot bi se s prsi vseh odvalil težak kamen; vsi so bolj svobodno zadihali. Jasno je bilo, da oboroženi spopad v Zalivu ni bil občuten kot osvobodilen boj. Imel je prav latinski patriarh v Jeruzalemu Sabbah, ki je dejal, »da je vojno začela država z drugo državo. Nismo se razumeli in sedaj je potreben velik medsebojni napor. Če bi bilo prišlo do dialoga, vojne bi ne bilo«.

Tega nesporazuma se je zavedal predvsem sv. oče Janez Pavel II., ki je molil in zaukazal moliti za mir in ki je najprej svaril pred oboroženim spopadom. »Vojna je pustolovščina brez izhoda«. Nato pa je opozarjal, da so na Srednjem vzhodu številni problemi in krivice, ki jih je treba popraviti in odpraviti. Hotel je tudi prepričati vtis, da gre za kako novo križarsko vojno med muslimanskim in krščanskim svetom, kot je oznanjal Saddam Hussein s pozivom Arabcem na vojno zoper nevernike.

V ta namen je papež sklical neke vrste mirovni posvet. Za 4. in 5. marec sv. oče je povabil na posvet v Vatikan katoliške patriarhe vzhodnih Cerkva in predsednike škofovskih konferenc držav, ki so bile neposredno vpletene v zalivsko krizo. Poleg teh so na posvetu sodelovali še vidni predstavniki nekaterih cerkvenih institucij. Skupno kakih 20 oseb. Posvet se je zaključil v sredo 6. marca s skupno izjavo vseh udeležencev posveta ter z govorom sv. očeta ob splošni avdienci. Ta govor je bil v celoti posvečen problemom Srednjega vzhoda. Tako zaključni dokument kot govor sv. očeta se ujemata v analizi problemov in težav na tem področju in v njihovi rešitvi. Problemi: Odnos Palestinci in Izraelci. ONU je svoj čas sprejela resolucijo, da Izrael ima pravico do obstoja, Palestinci pa pravico do svoje domovine. Toda ostalo je le pri besedah. Palestinci še vedno nimajo svoje domovine. Zato naj se ta resolucija izpelje, kot se je sedaj izpeljala tista glede Kuvajta

Armada na beograjskih ulicah

Sedaj, ko je počilo tudi v Beogradu, je jasno, da je bila »pomiritvena« vloga Armade v Pakracu le uvod v vojaško obvladovanje jugoslovanske krize ali z drugimi besedami v postopen prikrit vojaški udar. Od sobote jugoslovanska vojska ni več samo na ulicah Kosova in Pakraca, ampak celo v samem Beogradu. Od sobote se Armada ne postavlja le v bran srbske vrhuške, ampak predvsem v bran komunistične srbske vrhuške in restavracije komunizma v Jugoslaviji sploh. Res je, da se je v beograjskem primeru za poseg vojske predsedstvo kot vrhovni poveljnik oboroženih sil odločilo na telefonski seji, (medtem ko je v pakraškem primeru poseg vojske ukazal kar Jović sam, čeprav je za to pristojno le predsedstvo, ne pa predsednik sam) toda do te odločitve je prišlo s preglasovanjem Drnovška in Mesiča. Ta dva se tudi nista udeležila seje predsedstva v nedeljo zjutraj, ko so beograjski komunalci v zastraženem mestnem centru odstranjevali uničene zasebne avtomobile in avtobuse mestnega prometa itd. Ko boste brali to številko Katoliškega glasa, bo tudi že jasno, kakšen vpliv bodo imeli beograjski dogodki na napovedano nadaljevanje medrepubliških pogajanj v zveznem predsedstvu v torek, za katero je Drnovšek že v nedeljo predlagal, naj se iz nemirnega Beograda preseli v Zagreb ali Ljubljano.

V PARLAMENTU

Sicer pa je pretekli teden minil v Sloveniji v znamenju zasedanja parlamenta. Najpomembnejša odločitev, za katero pa je predstavnik oboroženih sil v parlamentu dal vedeti, da jo bo vojska ignorirala, je, da odslej noben slovenski fant (razen če bo to sam izrecno želel) ne bo več služil vojaškega roka v jugoslovanski armadi (niti na ozemlju Slovenije ne), temveč samo v slovenski teritorialni obrambi in policiji. Tako v vojsko ne bo treba tudi marčevskemu kontingentu, ki je bil sicer prav v teh dneh tja napoten. Po zoprstavitvi nameri JLA, da prevzame orožje teritorialne obrambe in poveljstvo nad njo, je ta sklep slovenskega parlamenta eden najostrejših, kar jih je bilo sprejetih, zato pa je — tudi glede na reakcije vojske v zvezi s teritorialno obrambo — tudi tu pričakovati določene posledice.

Ker nabor sam izvajajo civilni organi, ki edini razpolagajo z ustreznimi dokumentacijo, je malo verjetno, da bo vojska preko mreže svoje protiočevalne službe in upokojenih častnikov poskušala priti do seznamov nabornikov. Toda v luči pakraških in sedaj celo beograjskih dogodkov se pretnja s fizično silo zdi vse manj neverjetna. Poleg tega ustavnega zakona pa je parlament po ne prav izrazito burni seji sprejel osnutek proračuna Slovenije za leto 1991. Ta naj bi znašal okrog 7000 milijard lir. Čeprav so v njem izdatki za oborožitev zmanjšani za 40% v primerjavi z lani, pa opozicija spretno obtožuje vlado, češ da je militaristična in da zapravlja denar za oborožitev prav v času socialnih pretresov. Opozicija je prav tako politično zmanipulirala Deklaracijo za mir, ki jo je predstavilo slovensko mirovniško gibanje. Zmanjšani so tudi stroški, ki jih je Slovenija (tudi skozi zvezno ministrstvo za zunanje zadeve) namenjala za odnose s tujino. Visoke stroške za republiško administracijo pa vlada opravičuje s prevzemom nekaterih funkcij federacije, ki jih bo od sedaj naprej morala opravljati Slovenija sama. Kot se zdi, bo morala vlada proračun zmanjšati za okrog

(se nadaljuje na 2. strani)

Barvno okno v bazoviški cerkvi — Sv. Marija Magdalena, zavetnica Bazovice

Albanci bežijo preko meje

V Albaniji je režim nekoliko pustil. Napovedali so celo demokratske volitve. Iz tega sta nastali dve posledici: Prva je bila ta, da so demonstranti v Tirani vrgli s podstavka veliki kip Enverja Hodže, »očeta naroda«. Druga pa je bila ta, da so ljudje začeli bežati iz države. Najprej so se obrnili v Grčijo, toda ta je kmalu zaprla meje in begunce vrnila.

Pretekli teden pa so se ljudje obrnili na Južno Italijo. Preko Jadranskega morja so ladje v nekaj dneh prepeljale v Bari in Brindisi do 20 tisoč beguncev. Drugi val Albancev je preko meje predril v Črno goro. Srbska in albanska vlada sta sklenili tih sporazum, da smejo preko meje brez vseh dokumentov v Črno goro in na Kosovo vsi tisti albanski prebivalci, ki se čutijo Srbe oz. Črnogorce. Tako je pridrl preko meje nekaj tisoč beguncev iz Albanije, češ da so Srbi oz. Črnogorci.

Toda ne Črna gora ne Apulija sta bili pripravljene na tak naval beguncev. Nastal je problem, kako vse te ljudi naseliti in prenočiti. V Italiji je ta problem v nedeljo začela reševati armada, četudi pozno, na Kosovu in še bolj v Črni gori je pa problem skoro nerešljiv, saj še sami nimajo kaj jesti in kje spati.

Tudi Gorica sprejema albanske begunce

Na prošnjo ministrstva bo tudi Gorica sprejela albanske begunce. Na goriškem letališču bodo zanje postavili 50 montažnih hišic.

Libanonski patriarh

Zgodovinsko zborovanje v Čedadu

V dne 1. in 2. marca t.l. je potekalo v Čedadu študijsko zborovanje na temo: Slovenci in Furlani v Furlaniji — Dva naroda se soočita z inkulturacijo vere. Zborovanje je priredila videmska nadškofija oz. njena konzulta za kulturo. V veliki dvorani srednje šole B. De Rubeis se je zbralo veliko udeležencev več narodnosti, duhovnikov in laikov. Uvodnim pozdravom so sledile molitve in branje iz sv. Pavla, iz psalma 117 in odlomka o evangelizaciji kulture papeža Pavla VI., in sicer v italijanščini, furlanščini, v knjižni slovenščini in beneškem narečju. Osrednji del posveta je bilo predavanje ljubljanskega nadškofa dr. Alojzija Šuštarja z naslovom Kultura, manjšine in evangelij. Prvi dan posveta so govorili še kobariški dekan msgr. Franc Rupnik (Politično-kulturni in cerkveni odnosi med Slovenci in Furlaniji), dr. Marino Qualizza (Slovenci in Furlani videmske nadškofije in verska inkulturacija - Analiza in predlogi) in msgr. Aldo Moretti (Furlani v soočenju s Slovenci v Furlaniji). Drugi dan posveta je bil namenjen delu v treh skupinah. Prva je razpravljala o jeziku in kulturi na fur-

(nadaljevanje s 1. str.)

Armada...

10% in sicer tako, da bo enako oklestila vse postavke, saj izrazitih pripomb na samo razdelitev sredstev v parlamentu vendar ni bilo. Parlament je sprejel tudi 20% poseben davek na porabo električne energije in na telefonske impulze. Vse bliže je tudi zakon o slovenski narodni banki kot emisijski banki, saj je komisija za imenovanja pri republiškem parlamentu razrešila prejšnjo guvernerko in imenovala novega guvernerja slovenske narodne banke, dr. Arharja. Novo vodstvo je dobila tudi slovenska »finančna policija«. Služba družbenega knjigovodstva, in sicer Igorja Omerza, znanega ekonomista iz vrst Slovenske demokratične zveze, ki je zelo naklonjen slovenski valuti. Nared je tudi Agencija za privatizacijo pri slovenski vladi, ki naj bi olastnila dosedanje družbeno lastnino.

KAJ BO NAREDILA SLOVENIJA?

V nedeljo zvečer se je v razširjeni sestavi sestalo tudi slovensko predsedstvo in izrazilo zaskrbljenost nad dogodki v Beogradu, zlasti nad brutalnim ravnanjem policije in vojaškim razkazovanjem mišic, menilo pa je, da Beograd ni več primerno mesto za pogajanja, čeprav je Kučan dal vedeti, da se pogovorov vendarle bo udeležil. Dejal je tudi, da še nismo na tisti točki, ko bi vse možnosti splahnele. To pa je mogoče razumeti tudi tako, da vodstvo Slovenije smatra, da se ne gre prenatlagati s predčasno razglasitvijo neodvisnosti.

V nedeljo so šli na beograjske ulice študentje in zahtevali odstop srbskega notranjega ministra in vodstva televizije L. napovedalo 17 poslancev iz vrst opozicije je gladovno stavko in grozi, da bo v primeru, če ne bo ugodeno njihovi želji po sklicu izredne parlamentarne seje, zapustilo parlament; na Kosovu se pripravljajo Miloševiću zvesti Srbi, da se zoprstavi opoziciji. Toda armada ne bo padla, nasprotno: nemiri v Srbiji utegnejo postati alibi za uvedbo izrednih razmer v državi.

Leon Marc

lansko slovenski meji v Furlaniji, druga o vernosti in veri na istem področju, tretja o nalogah Cerkev na meji, danes in jutri.

Srečanje v Čedadu je bilo zares zgodovinsko, saj je bilo prvo te vrste. Z njim je, kakor je v svojem uvodniku v Domu zapisal msgr. Qualizza, škofijska Cerkev uradno in očitno pripoznala našo kulturo. Priznala je tudi, da smo Slovenci vredni spoštovanja, simpatije in pomoči, in prav teh smo zelo potrebni. Kulturno srečanje, pravi uvodničar, naj bi nam pomagalo najti našo pravo podobo, da bi pametno upoštevali vse tiste trajne vrednote, ki so povezane z dušo nekega naroda. V takšni kulturi pa je že sled vere, zato je to srečanje z dušo nekega naroda. V takšni kulturi pa je že sled vere, zato je to srečanje tudi versko srečanje, saj se na njem srečujemo tudi kot kristjani in kot taki v svoji veri prepoznavamo tiste vrednote, tiste resnice, ki kažejo pot, po kateri hoditi.

Za sklep zborovanja je bilo v čedajski stolnici slovesno somaševanje, ki ga je vodil videmski nadškof msgr. Alfredo Battisti. Med bogoslužjem so se vrstile molitve in berila v petih jezikih, latinščini, slovenščini, furlanščini, italijanščini in nemščini.

Kakor je bilo celotno zborovanje zgodovinsko, tako so zgodovinske in nadvse pomembne tudi misli, ki jih je v svoji homiliji povedal nadškof Battisti. Poudaril je, da predstavlja slovensko občestvo zaradi svojevrstne podobe posebno obogatitev za videmsko Cerkev, zato ga je treba zaščititi, poživiti in podpreti, da si bo zopet in v polni meri pridobilo svojo narodnostno in kulturno istovetnost, v kateri se globoko izraža krščanska vera. V skladu z II. vatičanskim koncilom, s papeževim proglasom ob dnevu miru 1989 — Če hočeš mir, spoštuj manjšine — in s pobudami zborovanja je med drugim dejal, da kot škof v imenu videmske Cerkev zagovarja temeljno pravico slovenske manjšine do obstoja, saj je to posebno bogastvo v furlanski deželi, v kateri se že stoletja srečujejo tri kulture, slovanska, germanska in romanska. V manjšini vidi vez s slovanskim svetom v tem izjemnem zgodovinskem času, ko so propadle ideologije, zidovi in pregrade, ko se poraja nova Evropa kot skupni dom narodov.

Nadškof je opozoril tiste slovenske ljudi, ki so se opredelili za kulturo večinskega naroda, naj spoštujejo odločitev duhovnikov in laikov, ki hočejo ostati zvesti svoji narodni in kulturni istovetnosti, in naj nikar ne kritizirajo in ovirajo njihovega delovanja. Pozval je parlament, naj končno sprejme zakon o zaščiti manjšine v smislu 6. člena italijanske ustave. Dejal je, da pozna trpljenje Slovencev v Furlaniji iz daljne in bližnje preteklosti. Priznal je tudi, da videmska Cerkev ni vselej ravnala v skladu z Bogom, varuhom preganjanih, ko je bilo treba ščititi dostojanstvo in temeljne pravice slovenske manjšine. »Obvezujem se, da bom v bodoče to storil z novim duhom in v povezanosti s Cerkvijo«.

a - ž

Spomenik vojaški muli

V neki južnoameriški državi so postavili spomenik vojaški muli. Na njem je pisalo: »Ta mula je v življenju brenila 12 vojakov, 5 oficirjev, 2 generala in 1 mino«.

»... če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umrje, ostane samo; če pa umrje, obrodi obilo sadu.«

(Jn 12, 24)

Za marsikoga so besede o semenu, ki mora umreti, da obrodi obilo sadu, nerazumljive. Potrebna je trdna vera in močno zaupanje, da razumemo in sprejmemo skrivnost božjega Sina, ki je prišel med nas, da nam pripravi prostor pri Očetu v nebesih. Naše odrešenje je tisti najvišji cilj, kateremu mora biti podrejeno vse drugo na svetu.

Jezus je prostovoljno daroval življenje za svoje prijatelje in nasprotnike. Prav vsi imamo možnost, da postanemo deležni njegove odrešilne ljubezni. Potreben je naš »da« Bogu in veliko dobre volje. Odreči se moramo svoji sebičnosti in se velikodušno ozreti okoli sebe, kjer toliko bratov in sester pričakuje našo prijazno besedo in pomoč v stiski. Jezus je tisti, ki nam pri tem pomaga s svojo milostjo. Samo kristjani, ki so vzeli svojo hojo za Kristusom zares, lahko spreminjajo sebe in druge na bolje.

Postati seme, ki mora umreti, da obrodi sad, pomeni, da se človek odreče nečemu, kar je njegovo, in s tistim razveseli bližnjega, ki nima ali ne zmore toliko. Tega se moramo učiti vse življenje, na poseben način te dni, ko se pripravljamo na daritev Velikega petka.

MILAN NEMAC

Slovesnost ob postavitvi barvnih oken v župnijski cerkvi sv. Marije Magdalene v Bazovici

V sredo, 27. februarja je bila končno zaključena dolga pot, ki je terjala veliko truda, tekanja po uradih in raznih ustanovah s prošnjami za finančno pomoč, pa za odobritev del. Dve leti in pol je bilo potrebnih, da so barvna okna v Bazovici zadobila dokončno obliko in res izvrsten sijaj.

Slovesen zaključek del z zahvalno mašo je bil v bazovski cerkvi v nedeljo 3. marca.

Zjutraj, ob 10.30 je gospod škof Bellomi daroval slovesno zahvalno mašo. Popoldne pa se je ob izredno veliki udeležbi faranov in ljubiteljev sakralne umetnosti odvijal kulturni spored.

Bazovska cerkev se je za to priložnost res praznično oblekla in se temeljito pripravila. Vsa zunanost je lepo pobarvana; postavljenih je bilo 11 debelih oken, ki krepko varujejo umetniške barvne slike. V zvonik se lahko povzpnete po železnih stopnicah; prejšnje lesene so bile močno poškodovane in trhle. Na podstrešju (ni secer vidno, a izredno važno) se je skušala omejiti škoda, ki jo povzroča na lesu molj.

In najbolj važno — postavljenih je bilo sedem barvnih oken, umetniško delo našega tržaškega prijatelja slikarja in grafika Edija Žerjale. Slike je žgal na steklo umetnik Guido Farinati iz Benetk. Oba sta nas na slovesnosti počastila s svojo prisotnostjo.

Seveda vse le ni šlo tako gladko. Vsa dela so stala okoli 280 milijonov lir. Župljani in dobrotniki so veliko darovali. Dežela sama nam je zagotovila, da nam bo pomagala plačati vsaj obresti od posojila. Sicer pa so tudi drugi podprli to veliko delo. Tako je za okroglo okno nad vhodom v celoti prispevala openska Hranilnica in posojilnica.

Vabilu na slovesnost so se odzvale vidne tržaške politične osebnosti. Med gosti smo opazili tržaškega župana Richettija, poslanca Colonija (ki sicer rad zahaja v naše kraje), deželnega odbornika za finance Rinaldija, deželnega svetovaleca Bojana Brezigarja pokrajinskega svetovaleca, dr. Hareja Zorkota, predsednico Sveta slovenskih organizacij Marijo Ferletičevo, predsednika openske Hranilnice in posojilnice Pavleta Miliča in mnogo drugih.

Uvodne besede in pozdrav gostom in vsem nastopajočim in udeležencem je podal domači župnik msgr. Marijan Živic, ki se je zahvalil vsem dobrotnikom in pomočnikom. Sicer

pa je bila vsa teža in skrb vseh del na njegovih ramenih kot tudi priprava za zaključni program.

Pred mikrofonom na ambonu sta pristopila Aleksander Mužina in gospa Giuliana Ravalico, ki sta, prvi v slovenskem jeziku, druga v italijanščini, najprej podala zgodovinski pogled cerkve in Bazovice; razložila sta nato umetniško bogastvo naše cerkve in zatem še, kaj vsa okna predstavljajo. Ves spored so popestrili mešani pevski zbor Skala iz Gropade, ki je pod vodstvom domačinke Anastazije Purič dovršeno odpel Carla Monza »Regino Coeli«, Franceta Marolta »Vsi so venci bejli« in pa Johanna Sebastiana Bacha »Psallite Deo nostro«; prikupno so se nam predstavili otroci pevskega zbora Slomšek, ki so pod vodstvom Bojane Kralj odpeli Gačnikovi Noč betlehemske in Iščemo srečo ter tretjo In polje prepeva; pravo presenečenje pa so bili Pueri cantores, otroški zbor »S. Giovanni«, ki je pod skrbnim vodstvom dirigenta Edvarda Hribarja zapel šest polifonskih skladb, med katerimi sta izstopali dve našega skladatelja Gallusa-Petelina. Oba mlada zbora sta skupno zaključila spored z Lepo Gačnikovo skladbo »Ko bi ljudje ljubili se«.

Tako so bila slovesno predana javnosti barvna okna, ki nam kažejo dva prizora bazovske farne zavetnice Marije Magdalene, sv. Roka, zavetnika podružnice Gropade, sveta brata Cirila in Metoda, slovanska apostola in sozavetnika Evrope ter podružnice z Padrič, ter svetniškega škofa Antona Martina Slomška, ki se razdaja z Drobntinami, ter sliko o izgubljenem sinu.

Po tej res vrhunski slovesnosti ste vsi toplo vabljeni v bazovsko cerkev na ogled umetniških slik rojaka Edija Žerjale.

A. M.

A.M. Slomšek

Zbor Skala iz Gropade

Izjava o krizi Primorskega dnevnika

Odbor sindikatov slovenske šole — tajništvo Trst ugotavlja ključno povezovalno vlogo, ki jo ima Primorski dnevnik za življenje Slovencev v Italiji kot glasnik njihovega stanja, dejavnosti, problemov in potreb tudi na šolskem področju; se zaveda njegove vloge povezovalja primorskih Slovencev v skupnem kulturnem prostoru tu in onstran meje; zahteva, da je kot edini slovenski dnevnik v Italiji deležen ustreznega javnega priznanja in podpore; kritično sprejema ukrepe ravnateljstva ZTT v zvezi z odpusti določenega števila delavcev in novinarjev Primorskega dnevnika, kar bi privedlo do znižanja njegove kakovosti; poziva isto ravnateljstvo k pluralističnemu vodstvu in urejanju Primorskega dnevnika in k ohranitvi narodnega lastništva in še zlasti stavbe bivše Ciril-Methodove šole.

Ali se sploh spleča moliti?

Vsak človek je sestavljen iz treh delov: telesa, duše in duha. Medtem ko naše telo živi od hrane, dušo napolnjujemo z doživetji iz življenja, duh pa je tisto skrivnostno jedro, zaradi katerega smo se sposobni odpreti Bogu. Povezava pa se imenuje molitev.

Kako pa naj sploh molim? Če seveda sploh ima smisel moliti, če imam od tega kakšno korist oz. mi bo prineslo osebno srečo, me obogatilo (ko že vse imam: slavo, bogastvo...)

Vsaj včasih — žal se je ta oblika obdržala preveč zakoreninjena še danes — smo poznali molitev le po vzorcu in smo jo zdrdrali, samo da smo bili prej gotovi. Morali pa bi preiti na drugo stopnjo molitve, ki se imenuje premišljevanje in pomeni vzgojo duha (premišljevanje, dogodki življenja in tudi božja beseda). Takšna oblika molitve bi nam morala biti posebno dandanes, ko vse tako hiti, vsakdanji kruh. Ali smo ga potrebni, nas nasičuje, nam sploh kaj pomeni? Če ne, potem še dolgo ne bomo prešli do tretje stopnje molitve, ki se imenuje kontemplacija. Za to govorjenje oz. ustna molitev sploh ni potrebna, tudi premišljevanje ne. Moramo se samo umiriti in prepustiti Bogu, da nas napolni z božjo močjo. Posebno v tem postnem času bi bili te oblike molitve zelo potrebni. Potem se tudi ne bi več spraševali, kakšen pomen ima molitev in kaj nam bo prinesla.

Saj molitev ni kupoprodajna pogodba, niti trgovina daj-dam. Molitev je brezžična povezava z Bogom, ki nam želi le dobro in se veseli našega zadovoljstva. To pa bomo dosegli le z mirno in srečno notranjostjo.

R. B.

— Družno delajmo drug z drugim in drug za drugega.

Izšla je nova okrožnica o misijonih

Odrešenikovo poslanstvo za vesoljni svet

Po papeževih besedah mora katoliška Cerkev svoje misijonsko delo okrepiti. Četudi je misijonska dejavnost v novejšem času veliko dosegla in je Cerkev zakoreninjena na vseh celinah, sestavljajo večino še vedno tisti narodi, h katerim še ni prispelo krščansko sporočilo, piše papež v svoji novi misijonski okrožnici. Okrožnica, ki so jo v Vatikanu objavili v torek, 22. januarja, ima po začetnih latinskih besedah naslov *Redemptoris missio* (Odrešenikovo poslanstvo). To je osma okrožnica Janeza Pavla II.

Misijoni med nekristjani so slej ko prej aktualni. Misijoni pomenijo bistveno in nikoli končano glavno dejavnost Cerkve in jih ni mogoče nadomestiti z dialogom med verstvi, piše papež v svoji okrožnici. Pri vsem spoštovanju drugih prepričanj in pojmovanj je treba vsem narodom oznanjati vero v Jezusa Kristusa, edinega Odrešenika ljudi. Cerkev se ima za pravo pot zveličanja in ve, da je edina, ki ima polnost zveličavnih sredstev. Vsi ljudje vseh časov imajo pravico, da spoznajo krščansko sporočilo. Papež poudarja, da je treba pospeševati misijonske poklice, teologija pa mora poglobljati različne vidike misijonov. Poseben pomen pri oznanjevanju evangelija imajo cerkvena temeljna občestva.

CILJ MISIJONOV: SLUŽITI ČLOVEKU

Papež izrecno poudarja, da Cerkev ne vidi nasprotja med oznanjevanjem Kristusa in medverskim dialogom. Oboje je treba uskladiti, ne sme pa eno nadomestiti drugega. Treba je ohraniti lastno identiteto. Evangelij ne zmanjšuje svobode ljudi, spoštovanja pred drugimi kulturami in pozitivnega v drugih religijah. Nekristjanom in državnim oblastem v misijonskih deželah papež zagotavlja, da imajo misijoni samo ta cilj, namreč služiti človeku, s tem da mu pokažejo ljubezen, ki se je razodela v Jezusu Kristusu. Hkrati ima Cerkev nalogo, da pričuje za Kristusa, s tem da pogumno in preroško zavzema stališče proti korupciji politične in gospodarske moči; s tem da ne išče ne slave ne materialnih dobrin, s tem da uporablja svoje dobrine za službo ubogim in vabi k preprostosti življenja v Kristusu.

PREMALO NAVDUŠENJA ZA MISIJONE

V okrožnici papež obžaluje, da se v nekaterih deželah misijonarjem prepušča vstop, v drugih je prepovedana ne le evangelizacija, temveč tudi konverzija ali celo krščansko bogočastje. Pa tudi znotraj Cerkve se pojavljajo težave za misijone: pogosto manjka navdušenje, zanimanje in misijonarska gorečnost. Temu se pridružuje še razcep med kristjani, razkristjanjenost v krščanskih deželah, nazadovanje poklicev na apostolat.

Posebno tehtna je zelo razširjena ravnodušnost, ki je posledica napačnega relativizma, da so vse vere enakovredne. Za to držo ni nikakršne opore v drugem vatikanskem koncilu. Na smemo pozabiti, da ima vsak človek pravico slišati o veselem božjem sporočilu.

Papež pravi, da je današnji čas — po propadu ideologij in zatiravskih političnih sistemov in po odprtju meja — ugoden za razširitev misijonskega dela. Poleg tega današnji človek išče resnico o Bogu, o človeku, o smislu življenja. Današnji svet — krščanski in nekrščanski — teži za evangelijskimi ideali in vrednotami, ki jih skuša pospeševati Cerkev. Pojavlja se novo soglasje glede zavračanja nasilja in vojne, glede spoštovanja človeške osebe in njenih pravic; čutiti je željo po miru, pravičnosti in bratstvu.

(Nedelja)

Samo vera v Boga nas lahko potolaži

Mati iz Lvova piše: Po atomski nesreči v Černobyli leta 1986 smo izgubili vse. Naša družina, štela je štiri osebe, je bila izseljena v Lvov. Zdravje peša iz dneva v dan. Najhujše je doletelo našega sina Ženio, ki je ob času černobylske nesreče imel 15 let. Čeprav je bil zdravstveno prizadet, so ga poklicali k vojakom decembra 89. V vsakem pismu je tožil, da ne more prenašati vojaškega življenja. Toda komandantov to ni zanimalo. Čez šest mesecev so nam ga vrnili v cinkasti krsti; pokopali smo ga po krščansko.

Samo Bog nas more potolažiti. Potrebujemo pa kako versko knjigo. Prosimo vas, če bi nam lahko kako primerno knjigo poslali.

HVALA ZA KATEKIZEM

Ruski inženir piše: »Tisočkrat hvala za katekizem. Vpričo velike pomoči v hrani, ki prihaja od zahodnih vlad in posameznikov, vam zaupno povem, da imamo za važnejše vaše delo, ki pošilja te verske knjige v Sovjetsko zvezo, in še bolj ljubezen, ki vam to delo narekuje. Kajti človek ne živi samo od kruha«.

(Eco dell'amore, marec 1991)

Tretji vseslovenski misijonski kongres

Misijonska misel je med nami Slovenci po zadnji vojni precej živa, saj imamo svoje misijonarje in misijonarke po vseh celinah sveta od Japonske do Egipta in Libanona. Imamo v misijonih redovnike, redovnice, laične pomočnike moške in ženske pa škofijske duhovnike, ki gredo v misijone za določeno število let.

Središče misijonskega zanimanja je do nedavna bilo v Argentini, kjer je izhajala revija *Katoliški misijoni*, ki je povezovala vse slovenske misijonarje po svetu in zaledje; urejeval jo je in vanjo tudi dosti pisal lazarist Ladislav Lenček.

Toda začutila se je potreba, da se misijonski sodelavci v zaledju in misijonarji nekje srečajo in pregledajo svoje delo in ga vskladijo s potrebami časa. Tako je prišlo do prvega vseslovenskega misijonskega simpozija v Sloveniku v Rimu. Tri leta nato pa do sličnega srečanja v Tinjah na Koroškem pred tremi leti. Tam je bilo že zaznati začetke politične odjuge v Sloveniji. Zato je bilo sklenjeno, naj se prihodnji vseslovenski misijonski kongres vrši v Sloveniji. Letos se bo ta ideja uresničila. Za zadnji teden v septembru je sklican tretji vseslovenski misijonski kongres, ki bo imel središče v Stični, zanj pa naj bi vse slovenske škofije.

Kongres se bo začel v soboto 21. septembra v Stični. Ta dan naj bi v Stično poromali predvsem mladi in ob njih naj bi se zbrali misijonski gostje iz vsega sveta.

V nedeljo, 22.9. se bo v misijonski zavesti povežala vsa Slovenija; po vseh župnijah naj bi ta dan med mašo govorili o misijonih.

Ponedeljek, 23.9.: molitev za misijone vseh Slovencev širom po svetu.

Torek, 24.9.: dan misijonskih poklicev.

Sreda, 25.9.: redovniški dan v sklopu kongresa; posebno srečanje redovnikov v Stični.

Četrtek, 26.9.: prvi dan simpozija s predavanjem in poročili o misijonskih dejavnostih v Sloveniji in širom po svetu.

Petek, 27.9.: drugi dan simpozija. Predavanje in srečanje z našimi misijonarji v Stični.

Sobota, 28.9.: Evropsko srečanje MIVE, organizacije, ki skrbi za prevozna sredstva misijonarjem. Po možnosti naj bi po različnih krajih Slovenije imeli za otroke tombolo v prid misijonom. Popoldne blagoslov avtomobilov za misijone.

Nedelja, 29.9.: Sklepni dan kongresa. Slovesno bogoslužje v Stični in po vseh župnijah.

KAJ PA MI ZAMEJCI?

Zastopniki misijonske misli med nami v zamejstvu tako na Koroškem kot na Tržaškem in Goriškem smo se udeležili obeh dosedanjih kongresov oz. simpozijev. Zato naj bi tudi mi zamejci po svojih močeh bili soudeleženi pri pobudah tega letošnjega kongresa. Kako? V soboto, 2. marca sta prišla v Gorico Ladislav Lenček in g. Planinšek, novi ravnatelj papeških misijonskih družb v Sloveniji. V Katoliškem domu sta se srečala z zastopniki in tržaške in go-

riške škofije prav zato, da bi se natančneje seznanili s pobudami v Sloveniji v zvezi s kongresom in kaj bi lahko uresničili pri nas. O tem pa

se bo treba še razgovarjati z našimi dušnimi pastirji in župnijskimi sveti ter misijonskimi skupinami, da pri-

demo do enotnih sklepov in pobud.

Poslanica goriškega nadškofa Družina kot subjekt evangelizacije

Predragi!

V pastoralno delovanje naše škofije se vsako leto vključuje tudi misijonska akcija za postni čas. V zadnjih letih se vse bolj povdarja družino, ki naj bi se odpirala človeški družbi.

Ko razmišljamo o družini, se navadno osredotočimo na probleme znotraj nje: na odnose med člani, na vzgojo otrok, finančne potrebe... itd.

Po navadi se gleda na družino kot na objekt evangelizacije in le redko postane nosilka evangelizacije. Tudi v naših dobrih družinah se namreč prepušča oznanjevanje evangelija Cerkvi, duhovnikom, misijonarkam in misijonarjem.

Nepozabni papež Pavel VI. je dne 8. decembra 1975 naslovil na vso Cerkev apostolsko poslanico *Evangelii nuntiandi*. V njej je spregovoril o delavcih, ki imajo nalogo oznanjati Evangelij ljudem našega časa. Potem ko je povdaril poslanstvo škofov, duhovnikov, redovnikov in laikov, je spregovoril sledeče o družini: »Družina mora biti kot cerkev prostor, kjer se Evangelij oznanja in tudi izžareva. V družini, ki se zaveda tega poslanstva, so tako vsi člani hkrati evangelizirani in nosilci evangelizacije« (E. N.)

Mnoge družine se počutijo zmedene, neizkušene, ko so poklicane k misijonskem poslanstvu. Sprašujejo se, kaj naj storijo, da bi se odzvale dolžnosti za širjenje veselega oznanila. Ni potrebno zapustiti svojih obveznosti in dolžnosti ter oditi po svetu, treba je le, da smo vedno na razpolago: — da odkrivamo stalno prisotnost božje ljubezni, ki nas vabi k stanoviti molitvi za misijone in misijonarje;

— da smo pripravljeni na žrtve tako, da sprejemamo in darujemo svoje male in velike križe v povezavi z reveži, ki v deželah tretjega sveta pričakujejo osvobodjenje, pravičnosti, kruha za življenje;

— da žrtvujemo svoje osebne, individualistične interese zato, da delamo z drugimi in za druge;

— da vključimo v družinske odnose med zakoncema, med starši in otroki vso človeško skupnost z njenim bogastvom in trpljenjem, z njenimi napakami in upanjem;

— da sprejememo misijonsko sodelovanje v svoji lokalni Cerkvi s tem, da podpremo škofijske programe in pobude;

— da gojimo v svojih otrokih morebitne zametke duhovnih poklicev: duhovniške ali redovniške. Tako postanemo deležni prizadevanj Cerkve, ki jo vse bolj preveva Kristusovo naročilo: »Pojdite po vsem svetu in oznanjajte Evangelij vsem stvarem«;

— da se navzamemo pravega duha, ki nato preveva vse družinske člane v skrbi za napredek človekovih pravic, pravičnosti in miru. Za krščansko družino bi ne smelo biti nemogoče, da razvije te duhovne, karitativne in socialne razsežnosti. To je ne obuboža, temveč jo obogati, kajti kolikor bolj evangelizira, toliko bolj je evangelizirana. Ko tu izrekam toplo zahvalo našemu škofijskemu Misijonskemu centru in vsem sodelavcem, ki nam pripravljajo misijonsko postno akcijo, želim vsem našim družinam, da bi se odprle duhovnim potrebam v svetu. K temu jih vabi sv. oče Janez Pavel II., ko pravi: »Prihodnja evangelizacija je v veliki meri odvisna od domače Cerkve!«.

Prisrčno vas blagoslovjam!

Vaš vdani

+ Anton Vital Bommarco, nadškof

G. nadškof izroča don Pierpaolu Soranzu misijonski križ pred odhodom v misijone na Slonokoščeni obali

Misijonar Jože Cukale - zlatomašnik

Zadnji v vrsti bengalskih misijonarjev o. Jože Cukale, ki je na prošnjo matere Terezije deloval zadnje leto na področju Rusije, v Moskvi in Armeniji, se je pred dobrim tednom vrnil od tam, pa gre v kratkem spet nazaj v Indijo, kjer mu bodo družbeni in škofijski predstojniki določili nov delokrog.

drav rojaku zlatomašniku zelo tople besede, pridigar Edi Böhm je povdral njegovo požrtvovalno delovanje med Indijci. Cerkev je bila nabito polna vrhniških vernikov, ki so množično darovali za Cukalove misijone. Ob koncu maše je zlatomašnik prejel posebne pozdrave od zastopnikov fare v narodnih nošah, za kar se je

P. Jože Cukale pri zlati maši (foto Družina)

Bengalski misijonar

Misijonarja o. Cukaleta vsi poznamo, ker je v Bengaliji razvil izredno lepo delavnost. Iz begunstva v Monigu je odšel v noviciat jezuitov, ker je hotel posvetiti svoje življenje indijskemu, bengalskemu misijonu. Kaj je bil ta bengalski misijon? Pred nekako 60 leti so se slovenski in hrvaški jezuiti odločili, da prevzamejo od belgijskih sobratov področje v Gangesovi delti. Tja so najprej odšli na delo Hrvata Vizjak in Mesarić, kasneje pa kar trije Slovenci: P. Stanek Poderžaj in brata France Drobnič in Jože Udovc. Za njimi so šli od Slovencev p. Demšar, p. Ehrlich, p. Sedej in brata Šmid, ter Leopold Vidmar, kakor tudi brat Ribaš. Nazadje je šel za njimi, še Jože Cukale. Vsi ti slovenski bengalski misijonarji so že umrli, le p. Jože Cukale je še ostal in nazadnje deloval v župniji Keorapukur, kjer je s pomočjo br. Leopolda Vidmarja zgradil lepo cerkev in krstil zelo veliko Bengalcev, ki so ga vzljubili. Nekaj let so na njegovem misijonu ob sobotah delovale tudi misijonarke ljubezni matere Terezije, s katero je bil misijonar Cukale močno duhovno in misijonsko povezan. In mati Terezija ga je povabila, da je šel za duhovno vodstvo njenih misijonark ljubezni v Rusijo.

Zlata maša na Vrhniki

Ob preteku leta njegovega tovrstnega delovanja v Moskvi in Armeniji je sedaj na poti nazaj v Indijo in se je seveda oglasil na svoji rojstni Vrhniki, kjer žive še dve sestri, pa več drugih sorodnikov. Tamkajšnji župnik in dekan je zvedel, da je o. Cukale letos zlatomašnik in mu je s pomočjo faranov priredil zlatomašno slovesnost na Vrhniki v nedeljo, 3. marca 1991. Povabil je na to slavlje tudi več duhovnikov iz Ljubljane, tako zlatomašnega govornika sobrata Edvarda Böhma, jezuitskega provinciala p. Lojzeta Bratino, njegovega dolgoletnega prijatelja in sodelavca iz slovenskega misijonskega zaledja lazarista Ladislava Lenčeka in nekaj drugih duhovnikov: ožjih zlatomašnikovih rojakov. Prišel je na to zlatomašno slavlje tudi dolgoletni malgaški misijonar Janko Slabe, ki se zdaj mudi v Sloveniji na dopustu.

V začetku maše je spregovoril vrhniški župan arh. Kvaternik v poz-

vsem vernikov vrhniške fare lepo zahvalil; posebno tudi pevskemu zboru, ki je pod vodstvom sestre noterdamke izredno lepo prepeval.

Po maši je bilo slavnostno kosilo v bližnji restavraciji, pri katerem so spregovorili p. Böhm, gostitelj dekan, p. provincial, Ladislav Lenček, vrhniški župan arh. Kvaternik in drugi. Na koncu se je pa s svojo toplo besedo vsem zahvalil zlatomašnik sam, ki nam je celo s svojim še zelo lepim glasom zapel v jeziku svojega bengalskega ljudstva nekaj občutenih pesmi.

Škoda, da je o. Jože Cukale mogel ostati v Sloveniji le prav malo časa, sicer bi gotovo prišel tudi na Goriško in Tržaško ter marsikaj povedal o svojem bengalskem misijonu in morda tudi o razmerah v današnji Rusiji.

L. L.

Sveta gora pri Gorici
40-letnica tretje vrnitve
milostne podobe
SVETOGORSKE KRALJICE
7.4. na belo nedeljo

Spored: ob 14. uri procesija s svetogorsko podobo s Prevala, blagoslov križnega pota ob Svetogorski cesti. Po prihodu v cerkev molitev in čiščenje do slovesne sv. maše ob 16.30 uri.

Po maši pete litanije in posvetitev Svetogorski Kraljici. V primeru dežja se spored začne v baziliki ob 15. uri.

Za osebna vozila velja cestna zavora s Prevala od 14. do 16.30 ure. Med tem časom bodo s Prevala na Sv. Goro vozili avtobusi.

ODKRIVAJO BOGA

Profesorca je spoznala Boga iz katekizma. »Ta knjižica je zame kot oči za slepeca in sluh za gluhega. Kot voda za izsušeno zemljo. V naši ulici vaš katekizem prehaja iz hiše v hišo; sosedje ga prebirajo in tudi prepisujejo. Oči se jim odpirajo za Resnico. Opravljate delo za nas neprecenljive vrednosti. V šoli učim etnologijo in vaš katekizem mi pomaga v razredu; odkrivam nove človekove razsežnosti.«

(Eco dell'amore)

Misijonarji pišejo

Najprej voščim vsem najboljše velikonočne praznike. Čas hitro mineva. Komaj smo se poslovili ob Božiču, že trka na vrata Velika noč.

Čestitam vam za Katoliški glas; aristokratsko se predstavlja.

Po teh krajih se je nekaj izboljšalo; roparstva je manj, tudi o pobojih je manj slišati kot prej. Toda letos imamo sušo. Sadje je zelo sladko, toda riža bo samo tam, kjer imajo namakanje. Ni trave, ni mleka, govedo hira od lakote.

S pomočjo Cirila Ferletiča (iz Dola) končujem cerkev v Zazafosti. Ta cerkev je velika 10x20 m; posvečena bo sv. Vincenciju Pavelskemu. Stoji ob glavni cesti od Tananarive pro Port Dahuphinu, 35 km pred Ihosy. Če bo škof prost, bomo cerkev posvetili 9. junija. Cerkev bi bila morala biti že končana, toda doma sem bil na počitnicah, zato so se dela zakasnila.

V Ranotsari in na celem področju, ki ima več kot 10 tisoč prebivalcev, nimamo niti enega zdravnika ali bolničarja. S. Magdalena, četudi ni medicinska sestra, pomaga kakor more tem ljudem. G. Baldas Giuseppe mi je poslal razna zdravila, ki mi zelo prav pridejo.

Tukaj v bližini nameravam zgraditi tudi nekaj hišic za gobavce. Do sedaj se je malo storilo zanje. Na mojem področju jih je več kot sto.

Kako bo z našo Slovenijo? Vsak večer poslušam oddajo v slovenščini iz Londona. Četudi je Madagaskar daleč, slišim radio prav jasno.

Prisrčne pozdrave vsem.

Ivan Štanta

Iz pisem p. Radka Rudeža

Pater Radko Rudež ni več pri pravem zdravju, zato so ga dali za pomočnika kaplana p. Grošlja v Matero, istočasno upravlja še novo župnijo Chunga 3 km od Matera. Da ni pravega zdravja, ni nič čudnega, saj je prvi slovenski misijonar, ki je odšel v Zambijo in za sabo poklical vse ostale. Sedaj je tam sedem slovenskih jezuitov. P. Rudež se je rodil leta 1922, mašnik je od leta 1946. K jezuitom je vstopil leta 1949, v Zambijo je odšel leta 1963 ter tam ostal do danes. Domov je prihajal le na kratke počitnice. Leta 1984 je obolel za možgansko malarijo, pa so rekli: »Jutra ne bo ušakal!« Pa je ušakal in še vedno misijonari. O svojem novem delokrogu piše:

»V Matero sem že bil v šestdesetih letih, a se je med tem zelo razrasla, razdelila se je v pet velikih župnij, pa tudi sama ostala velika župnija. Pri verouku imamo vpisanih 1300 otrok, pa bi jih lahko bilo še več. Ob nedeljah imamo mašo zanje, pride jih do 800. Pred mašo molimo rožni venec, skrivnosti pojem, nato razlagam, ob osmih je maša. Res veselo vzdihuje! Vse skupaj traja uro in pol. Mirni so kot angelčki, a ne leseni.

Maša za odrasle ob nedeljah je res nekaj lepega. Traja do tri ure. Od nekdaj so oznanila ob koncu maše in trajajo do pol ure in čez. To niso moja oznanila. Laiki so pripravili župnijo in laiki jo vodijo. So krasni organizatorji. V župniji imamo 15 laičnih apostolskih skupin (Mar. legija, Tretji red, Vincencijeva konfrenca, pionirji, Joc itd.). Njihovi sestanki so zelo redni.

Pri maši je seveda tudi ples, vsaj pri Gori, Veri in še posebno pri darovanju. Razen v denarju se daruje še marsikaj: jajca, krompir (zelo drag), zelje, paradižniki, kruh, slad-

Nove naloge družinskih skupnosti: vzgoja za solidarnost in bratstvo

Večkrat se v javnih govorih in priložnostih sliši, da je naša zemlja ena sama človeška družina, v kateri smo si vsi bratje in sestre.

Te trditve so hvalevredne in bi lahko sprožile vidne preobrate v medčloveških odnosih, če bi jih uresničili.

V resnici opažamo, da ostaja vse to navadno le na papirju in da je pojem bratstva v praksi večkrat potepan. Kljub temu pa je veliko ljudi dobre volje, in med njimi mnogo kristjanov, ki delajo na to, da bi v resnici naš svet postal ena sama družina.

Različne skupine, organizacije in skupnosti, zlasti cerkvene, se zavzemajo za rešitev perečih svetovnih problemov in si prizadevajo za resničen duhoven in materialen napredek vseh ljudi po svetu.

V goriški nadškofiji se zamisel o svetovnem bratstvu skuša uresničevati že 24 let in to ne individualno in občasno, ampak v štirindvajsetletnem organiziranem misijonskem delovanju. Letos je namreč že 24. leto, odkar Misijonski urad vodi v postnem času akcijo za večjo občutljivost in osveščenost glede hudih svetovnih problemov in za duhovno rast vseh narodov.

Letošnja postna akcija je usmerjena v družino, ki je jedro in podlaga naše družbe.

Če je družinska skupnost odprta in na razpolago drugim, svetu, lahko upamo, da se bo moglo zgraditi pravo svetovno bratstvo.

Če je družina zaprta v samo sebe in razdaja vse sile, moči in razpoložljivost za dobro le znotraj sebe, v ozkem privatnem okviru, ne ostaja veliko prostora za medsebojne odnose, za dialog in za take stike z ljudmi, da je od njih življenje v družbi bolj človeško sprejemljivejše.

Družina, ki je odprta, solidarno naravnana v svet, se zaveda, da ne more živeti sama in izolirano svoje človeške eksistence. Odprta družina lahko iskreno in dosledno moli Oče naš. Ni namreč mogoče klicati Boga za Očeta vseh ljudi in potem prezreti tiste, ki jim z besedo pravimo bratje. V svet odprta družina postane v

svoji sredi tudi šola solidarnosti in bratstva. Otroke vzgaja in navaja na neko širšo mentalno odprtost, na medsebojno sporazumevanje in konkretno pomoč bratom v potrebi, najsi so ti blizu ali daleč. V naši škofiji je tema letošnjega pastoralnega leta osredotočena prav na družino.

Krščanska družina, ki je zares taka, odprta in velikodušna, prinaša pravo življenje v svoje okolje. In če velja to za primerno družino, je enako za širše skupnosti: župnije, škofije. Če so te odprte družbi, postanejo znamenje, da se v njih pretaka pravo življenje.

Tako nudijo pričevanje o krščanski ljubezni, ki je toliko opevana in zaželeno in bo tako, upamo, tudi končno uresničena.

d. G. -B.

Umrli je msgr. Franc Mikuž, narodni ravnatelj Papeških misijonskih družb v Sloveniji

Postni govori

Torek, 19. marca: Socialne kreposti laičnih apostolov, g. Franc Pohajač.

Petek, 22. marca: Naloga laikov v župniji in pri bogoslužju, g. Franc Vončina.

★

— Dobro moramo preudariti in presoditi, če hočemo kaj svetovati in prav odgovoriti.

A.M. Slomšek

Don Giuseppe Baldas, vodja škofijskega misijonskega urada v Gorici, v Slonokošeni obali; med domačini obhaja 20 letnico prisotnosti goriške nadškofije v tej deželi

kor. Vse ob veselem plesu. Veselega darovalca je Bog vesel!

Prihodnji mesec, 7. aprila bomo imeli birmo. Birmancev bi moralo biti kakih sto. Za apostolsko delo, kot sem že omenil, so odgovorni laiki, župnijski svet in razni odbori, npr. odbor za krst, za birmo, za poroke... To ni zmeraj pametno, ker odbori zrastejo župniki čez glavo, da mora

predvsem ubogati in nositi odgovornost...

V zadnjem pismu se pater zahvaljuje za Katoliški glas in za knjige GMD. Zelo pohvali Ognjišče. »V celi Italiji nimamo kaj podobnega kot Ognjišče, pa tudi Francozi ne in Angličani ne...« In zaključil: »Da bi res prišlo do suverene Slovenije! Hvala vsem in vse naj vas Bog blagoslovi!«

Volitve na Koroškem

10. marca je imela Koroška obvezne občinske volitve, ki so zajele 407.455 državljanov (udeležba je bila med 85-90%). Kot prva zvezna dežela je uvedla možnost direktne volitve župana. Od 128 občin je to nedeljo v 92-ih že bil izbran nov župan, v 36-ih (med njimi v Celovcu) pa bodo čez 14 dni volitve ponovili. Vsak volilec je dobil dva volilna listka — enega za župana, drugega za občinski svet.

In kako so volitve izpadle? Socialisti (SPÖ) so dobili 45,3% glasov oz. —1% (v primerjavi z zadnjimi volitvami), ljudska stranka (ÖVP) samo še 24,4% ter nazadovale in svobodnjaki (FPÖ) 21,5% oz. +9%. Deželni glavar Haider (kateriga žena je kandidirala v Bistrici v Rožu in dobila 12,9% glasov) je bil seveda uspeha zelo vesel, saj so bili zmagovalci v skoraj vseh občinah, samo (do zdaj) svojega župana še nimajo.

Slovenskim samostojnim listam, ki so kandidirale v 25 občinah in so bile do zdaj zastopane s 44 mandati, je ponekod manjkalo glas ali dva do novega mandata. Tako imajo po več občinskih zastopnikov med drugim zelo slovenske vasi Pliberk, Globasnica, Sele in Železna kapla. Razveseljivo je tudi, da je mesto župana obdržala v Bilčovsu edina ženska, ki sicer pripada socialistični stranki, je pa dvojezična.

V mestu Celovec, kjer je Enotna lista kandidirala prvič (s kandidatom Narodnega sveta Koroških Slovencev mag. Pippom), žal ni bilo pričakovanega uspeha. Za mandat bi potrebovali 900 glasov, dobili pa so jih le 252. Morda dober opomin za razmišljanje o pravilnosti slovenske politike, ki včasih vse preveč vleče na razne konce — ne pa za skupni blagor manjšine. Tako niti obljuba za večjo kulturno izmenjavo med mesti Celovec-Trst-Bozen-Ljubljano ali ukinitev atomske elektrarne Krško niso pri slovenskih volilcih našle na odprta ušesa. Prilaganje in sodelovanje bosta torej še potrebna.

Med kandidati za župana mesta Celovec so volilni upravičenci lahko izbirali med petimi kandidati. Največ glasov, (vendar nobeden več kot potrebnih 50%) in s tem »dvojbo« 24. marca, sta dobila dosedanj župan, 73. letni jurist Leopold Guggenberger, ki ima že 18-letno mandatno dobo, in 34-letni državnik dr. Michael Ausserwinkler, katerega oče je bil celovski župan od leta 1957 do 1973. Prvi pripada ljudski, drugi socialistični stranki.

R.B.

Prof. France Czigán, salezijanec, profesor glasbe na Slovenski gimnaziji v Celovcu

Koroška poje

V Domu glasbe v Celovcu se je vršila v nedeljo, 3. marca, v organizaciji Krščanske kulturne zveze prireditve »Koroška poje«, posvečena 400-letnici smrti J. Gallusa in 20-letnici smrti pevovodje in vzgojitelja dr. Franceta Czigana.

Pevska in glasbena prireditve je bila zelo kvalitetna, slovesna in mogočna. Prvi del so oblikovali mešani zbor »Jakob Petelin-Gallus« iz Celovca, mešani mladinski zbor Zvezne gimnazije za Slovence iz Celovca, vokalna skupina »Ave« iz Ljubljane, vokalna skupina »Vaganti« iz Prage ter mešani zbor »Štandrež« pod vodstvom Valentine Pavio. Slednji je na prireditvi zastopal Zvezo slovenske katoliške prosvete iz Gorice. V drugem delu je zbor »Jakob Petelin-Gallus«, ob sodelovanju bivših članov, izvedel kantato za soli in mešani zbor s spremljavo trobil »Ustoličenje karantanskega kneza«, ki jo je uglasbil France Czigán. Kantato je dirigiral Jože Ropitz.

Pozdrav uglednim gostom in številnemu občinstvu, ki je napolnilo veliko dvorano Doma glasbe, je v imenu organizatorjev izrekel predsednik KKZ dr. Janko Zerzer. Slavnostni nagovor je imel predsednik Izvršnega sveta Republike Slovenije Lojze Peterle.

Koroške poje se je udeležil tudi dr. Dular, minister za Slovence po svetu, in najvidnejši predstavniki kulturnega, cerkvenega in političnega življenja na Koroškem. ZSKP iz Gorice je zastopal predsednik dr. Damjan Paulin.

Hoteti samo zato, ker ni druge poti, je suženjsko. Hoteti zato, ker godi čutom, je živalsko. Hoteti kljub temu, da je težko, a razum to narekuje, je dejanje razumnega človeka. Hoteti kljub temu, da je težko, a s pogledom na Boga, je delo junakov in svetnikov. (N. Irala DJ)

Štandreški mešani pevski zbor v Celovcu

Marcel Achard

Bi igrali z mano?

Režija Adrijan Rustja

V četrtek, 14. t.m., ob 10. uri.
V petek, 15. t.m., ob 10.45.
V soboto, 16. t.m., ob 10.30.
V torek, 19. t.m., ob 10. uri.

Kulturni dom, Trst

Posvojitve bogoslovcev

Pomoč mladim Cerkvam se kaže v podpori njihovim bodočim dušnim pastirjem. Zagotoviti jim je treba ne samo molitve, razumevanja, prijateljstva, ampak tudi materialno pomoč za vzdrževanje v semenišču.

Taka akcija je skoraj neopazno stekla tudi pri nas, saj je veliko ljudi, ki se za to zavzemajo. Trenutno se v goriški škofiji podpira kar 168 bogoslovcev. Od teh jih je že 87 postalo duhovnikov v različnih krajih sveta.

Posvojitve je zelo pomemben izraz življenja Cerkve. To ni kak paternalizem, ampak zavzetost vse Cerkve za bogoslovca, ki se pripravlja, na duhovniški poklic in potrebuje veliko molitev in dejavne solidarnosti vseh.

ZCPZ priredi revijo otroških in mladinskih zborov

»Pesem mladih«

v nedeljo 17. marca ob 17. uri v Kulturnem domu v Trstu.

Postno srečanje

V kratkem času je Katoliško žensko gibanje na Koroškem že drugič vabilo na srečanje.

21. februarja je v Slomškovem domu v Celovcu predavala g. Alenka Rebul-Tuta iz Trsta in nas bodrila, »naj ne bomo v skrbeh...«. Prepričljivo, a ne vsiljivo nam je nadrobila globokih misli, o katerih bomo dnevno lahko razmišljale.

V soboto, 2. marca, pa je na vprašanje »Ali se sploh splača moliti« skušal odgovoriti priznani predavatelj, jezuitski pater dr. Marjan Šef iz Ljubljane. Spet se nas je zbralo veliko število. Po maši in priložnosti za spoved smo najprej morale odgovoriti (anonimno seveda) na vprašanje, kaj nam osebno pomeni molitev. Iz odgovorov je predavatelj oblikoval popoldansko razmišljanje, medtem ko je dopoldne govoril o nujnosti oz. potrebi molitve, ki jo ima vsak človek, čeprav na različne načine.

ŠIRI KATOLIŠKI GLAS

Koroške drobtinice

23. februarja je umrl eden najstarejših koroških duhovnikov 92. letni g. duhovni svetnik Nikolaj Marktl, ki je bil nad 40 let (do upokojitve leta 1989) župnik v Rožeku. Pogrebne obrede je dvojno opravil škof Kapellari.

V Modestovem domu v Celovcu je bilo v petek, 1.3. in soboto 2.3. srečanje mladinskih gledaliških skupin.

Mohorjeva ljudska šola že vpisuje v novo šolsko leto. Čeprav dežela in občina še vedno nista odobrili subvencije, tudi za novo šolsko leto staršem ne bo treba plačevati šolnine, saj bo šola podprlo Zvezno ministrstvo za pouk in umetnost. Trenutno obiskuje pouk 70 otrok, za katere skrbi pet učiteljev, veroučitelj in strokovna učiteljica za ročno delo. Na razpolago pa je seveda tudi zavišče.

Rojan

Preteklo nedeljo se je naglo razširila vest, da je Gospod odpoklical gospo Vido Slokar. Naša župnijska skupnost je zgubila izredno zvesto članico. Vsako nedeljo je bila z možem Juletom pri sveti maši v prvih klopih. Redno je našla čas tudi za mašo med tednom in celo za nedeljske večerice. Z možem se je udeleževala skoraj vseh romanj.

Po zadnjih božičnih praznikih pa smo postali pozorni, ker je nismo več videli v cerkvi. Kmalu smo zvedeli, da jo je Gospod poklical na pot trpljenja. Njeno življenje je ugasnilo doma, v soboto 9. marca opoldne. Ob njej so bili zbrani vsi njeni dragi, ki so ji ljubeče stregli v času bolezni. Na izrečno željo gospe Vide je bil pogreb v četrtek, 14. marca s sv. mašo v naši cerkvi.

Naša župnijska skupnost je z gospo Vido zgubila veliko. Dolgo jo bomo pogrešali. Naj ji bo Gospod bogat plačnik za zvesto službo v družini in za pomoč župnijski skupnosti ter za vse, česar mi ne vemo. Težko prizadeti družini, zlasti možu g. Juletu, naj Gospod naklanja svojo božjo tolažbo. **Stanko Zorko**

Nekaj o lutkah

Da bi ta opis lutkovnega prizora za otroke »Kozlé« pri Sv. Ivanu v Trstu ne izzvenel v sterilno jamranje, naj navedemo samo nekaj odstavkov v premislek.

Gledališki kritik in odlični pedagog pok. prof. Jože Peterlin je o mladinskih predstavah napisal: »Pri obnovi našega naroda mora biti mladini posvečena velika skrb. Vse narodne ustanove morajo voditi mladino nazaj v poštenje, človečnost, dostojnost. Delež mladinske igre je pri tem velik. Naša gledališča morajo dati čimveč dobrih mladinskih iger, ki bodo dvigale v svet lepote, poštenosti in ljubezni«.

Pa še eno žensko mnenje Veselke Šorli-Puc: »Z vsem, kar počnem, želim prispevati k nastajanju nove, svetlejšje kulture. Čutim se zapleteno v svojevrstno obliko krotkega boja za svet, v katerem bodo prevladovali ljubeznivost, lepota in dobrotas«.

Kdo od protagonistov lutkinega »Kozleta« se lahko prepozna v katerikoli teh lastnosti? Vse tisto vpitje okrog kosila in ponavljanja enolične popevke je bilo možno izraziti v milejši obliki, manj kričavo, z impulzi za nekaj novega in s kulturnejšo kontinuiteto življenja. To smo dolžni naši slovenski samobitnosti, za kar smo vsi odgovorni, nihče ni izvet, zlasti na področju kulture in ustvarjalnosti...

F.V.

Tudi na Opčinah častijo Prešerna

Prešernove proslave so odraz nekakšnega kolektivnega spoštovanja do umetnika, ki nam je tudi simbol slovenstva in slovenskih vrednot. Udeležujemo se jih ne glede na njihovo vsebino in obliko, saj jih občutimo kot dolžnost, in sicer v svetlem pomenu te besede. Večkrat pa vseeno doživimo presenečenje, in to je tedaj, ko nam prireditelji postrežejo tudi z visoko kvaliteto.

Ta ugotovitev nedvomno velja za prireditve, ki je bila 24. februarja v Finžgarjevem domu na Opčinah. Organizator je bil Mešani pevski zbor »Sveti Jernej«, ki sam sicer ni sodeloval, je pa ponovno dokazal, da poleg petja goji tudi čut za kulturno življenje v domačem kraju tudi v širšem okviru.

Proslava, ki jo je sproščeno povezoval Mitja Ozbič, je imela trojno podobo. Pevski del so oblikovala dekleta Vesele Pomladi, in sicer v zasedbi zbora najmlajših in skupine že starejših, iz prvega jedra tega lepo uveljavljenega ansambla, ki ga že dolgo let požrtvovalno vodi g. Franc Pohajač. Poleg njih sta pela še dekliški zbor Zvonček z Repentabra pod vodstvom Loredane Guštin in pa Dekliški nonet z učiteljskega A.M. Slomšek, ki ga vodi Savica Malalan Možina. Poslušali smo ubrano petje, ki je šlo mestoma tudi v višine velike zahtevnosti. Vse pevke so ob koncu izvajale Premrlovo Zdravljico.

Za recitatorki del je poskrbela Mladinska skupina »Tamara Petaros«. Poslušali smo nekaj odlomkov iz Prešernovega opusa, ob koncu pa še duhovito zamišljeni simbolni intervju s pesnikom iz Vrbe. Avtorska in režiserska roka prof. Lučke Susič je dala nastopu lepo podobo v tekoči in lahkotni izpeljavi.

Osrednji del večera pa je bil najprej zgodovinskost leta 1990 za Slovenijo in vse slovenske ljudi, nato pa

je ob naslonitvi na Prešerna navedel nekaj aktualnih misli, tudi ob robu dogajanja v slovenski kulturi. Pri tem je pozitivno ocenil prizadevanja ministra za kulturo dr. Andreja Capudra, ki je bil v minulih tednih deležen krivičnih napadov zaradi svoje premočrtnosti in daljnovidnosti. V odgovoru tistim, ki na kulturo preveč gledajo skozi finančne in proračunske okvire, je govornik spomnil, da je Prešeren svoje poezije nazadnje izdal v samozaložbi, nehonorirano delo pa je tudi sicer zelo dobro poznano kulturnim delavnim delavcem predvsem zunaj matične domovine.

Prireditelji obljublajo, da bodo blesteči govor objavili v ciklostilirani publikaciji Naša Beseda, ki jo zbor Sveti Jernej izdaja vsako leto o velikonočnem času.

B.N.

Nabirka za katoliški tisk na Tržaškem 91

1. Sv. Ivan	700.000
2. Sveti Križ	650.000
3. Novi sv. Anton	510.000
4. Sv. Jakob	400.000
5. Opčine	383.000
6. Prosek	271.000
7. Rojan	250.000
8. Škedenj	220.000
9. Mačkolje	210.000
10. Dolina	207.000
11. Boršt	200.000
12. Žavljce	183.000
13. Bazovica	150.000
14. Repentabor	150.000
15. Salezijanci	114.000
16. Boljunc	110.000
17. Podlonjer	110.000
18. Barkovlje	83.000
19. Pesek	81.000
20. Ricmanje-Domjo	70.000
21. Kontovel	70.000
22. Sv. Ana	67.000
23. Sv. Vincenc	67.000
24. Katinara	60.000
25. Trebče	50.000
26. Sv. Barbara	20.000

SKUPNO LIR 5.386.000

Na naših šolah ni večjega številčnega padca

Kot je Sindikat slovenske šole že poročal, ne bo v prihodnjem šolskem letu na goriških slovenskih šolah večjega številčnega upadanja. Sicer nižja srednja šola I. Trinka bo po vsej verjetnosti imela samo dva prva razreda: enega v Gorici in enega v Dobrodo. Na višjih šolah pa se bo sedanjem sedemindvajsetim razredom pridružil osemindvajseti.

V tem trenutku je številčno stanje vpisanih v prve razrede slov. zavodov 2. stopnje za šolsko leto 1991/1992 sledeče: Učiteljske S. Gregorčič 13; Klasični licej P. Trubar 7; Slovenska sekcija ITI 7; Strojarski zavod I. Cankar 35 (dva razreda); Tehnični zavod Žiga Zois 43 (dva razreda).

Goriško šolsko skrbništvo je potrdilo že znano vest, da v petletnem planu 1990/91 - 1994/95 za racionalizacijo šolskega omrežja odsvetuje Ministrstvu za šolstvo združevanja slov. zavodov. Vsi naši zavodi torej ostanejo avtonomni. Šolsko skrbništvo pa svetuje ministrstvu, naj se Slovenska sekcija ITI osamosvoji pod pogojem, da se vseli v novi šolski center; istočasno naj se upravno združi z Tehničnim zavodom Žiga Zois, potem ko bo ta postal avtonomen. Takšno je bilo in tudi je stališče SSŠ.

Odbor SSŠ — tajništvo Gorica — je na svoji zadnji seji, ke je bila 7. marca, z veseljem sprejel vest, da je Deželni nadzorni odbor odobril finansiranje tečaja italijanščine, ki ga

je organizirala Pokrajina na pobudo sindikata. Tečaj, ki je že v zaključni fazi, je namenjen dijakom iz Slovenije, ki obiskujejo slovenske in italijanske višje zavode na Goriškem.

Didaktična rav. M. Brajnik poroča, da so se pred kratkim učitelji goriškega didaktičnega ravnateljstva odločili, da bodo namenili enodnevno mesečno plačo poplavljenecem v Sloveniji. Za pomoč bodo sensibilizirali tudi osnovnošolske učence.

Na seji je bil prisoten tudi svetovalec iz N. Gorice prof. D. Štekar, ki je med drugimi orisal stike med raznimi šolami na tem prostoru ne glede na mejo in narodnost, govoril o pripravah na Vegovo tekmovanje, ki se bo vršilo v Novi Gorici, o izletih v Slovenijo ter načrtovanjih za maturantski izlet po Jugoslaviji.

Tudu letos bodo na pobudo SSŠ zborovanja, ki so namenjena vodstvenemu, učnemu in neučnemu ter pomožnemu osebju na slov. šolah.

Dne 15. marca bo ob 12. uri v risalnici učiteljskega S. Gregorčiča sindikalno zborovanje za profesorje, 20. marca pa za učitelje ob 10.30 na Osnovni šoli P. Butkovič v Sovodnjah.

Predsednik sindikata prof. L. Devetak ponazori odboru razloge prisotnosti na omenjenih zborovanjih predstavnika večinskih sindikatov (CISL) prof. Giovannija Fanie, ki bo predaval o novi platformi delovne pogodbe in raznih sindikalnih zadevah. SI

Koncert ob 80-letni ustanovitvi društva

Slovensko planinsko društvo je bilo ustanovljeno, kot podružnica osrednjega SPD, daljnjega leta 1911. Ta jubilej — osemdesetletnico — nameravamo obeležiti predvsem s poživitev dejavnosti pa tudi z nekaj pomembnejšimi kulturnimi prireditvami in sicer zaradi tega, ker je planinstvo na Slovenskem veliko več kakor športna ali rekreacijska dejavnost.

Prva prireditev bo na sporedu že prihodnjo soboto, 16. marca ob 20.30 v Kulturnem domu v Gorici.

S slovenskimi biseri — narodnimi ali ponarodelimi skladbami in skladbami znanih avtorjev nas bodo razveselili člani Pihalnega orkestra jeseniških železarjev. Z njimi imamo že dolgo let prijateljske stike.

Prav zato smo jih povabili, da bodo kot prvi nastopili na prireditvi v okviru našega jubileja.

Na koncert vabimo tako naše članke — naj bo to darilo ob jubileju društva — kakor vse, ki imajo radi glasbo, pa naj bo tista poskočna, domača, ki vžge, ali pa nekoliko bolj umirjena.

Partizan nekoliko drugače

Tako se glasi naslov knjige, ki jo je napisal Franc Cerar, jezuitski pater, ki je kot dvajsetleten fant šel v partizane ter med njimi ostal 27 mesecev, do konca vojne.

Ta izkušnja je njegovo osebnost močno izoblikovala. Zanimivost in presenečenje pa je v tem, da se je Cerar, preden je pristopil k OF, že odločil za duhovniški poklic. Njegova vernost je bila globoko preizkušena v obdobju ideoloških pritiskov, izsiljevanj... »Večkrat se mi je usiljevalo vprašanje, kako je mogoče, da

Vljudno Vas vabimo na

Teološka predavanja,

ki bodo v Katoliškem domu v Gorici ob 20.30:

14.3.: Vanja Kržan

Družinska vzgoja, vrednota za večeraj, danes in jutri.

21.3.: Drago Čepar

Trdna družina, močan narod

Izlet na Češko in na Dunaj

Ob 400-letnici smrti Jacoba Petelina - Gallusa vabi zbor Lojze Bratuž na štiridnevni izlet v kraje, kjer je Gallus živel in delal. Odhod iz Gorice 25. aprila, povratek 28. aprila. Cena izleta je 330.000 lir. Kdor se ga želi udeležiti, naj se čimprej javi kateremu izmed pevcev ali po telefonu: 533515 - 531341 (Karel Bolčina). Za prehod čez mejo je potreben veljavni potni list ali osebna izkaznica za skupni potni list.

Mešani pevski zbor Podgora bo v soboto 16. t.m. nastopil v goriški stolnici na reviji Goriških pevskih zborov. Kot edini slovenski zbor se bo predstavil s tremi Gallusovimi skladbami.

DAROV

Za novi skavtski sedež: namesto cvetja na grob pok. Katerine Feri iz Štmarje daruje Radenko Hlede 50.000 lir.

Za novi skavtski sedež: Slovensko deželno gospodarsko združenje (SDGZ) Gorica 100.000 lir; družina Nancini, Dol 100.000 lir; gostilna Rubijski grad 50.000 lir; trgovina Sposabella 50.000 lir; trgovina iz Gorice 100.000 lir; družina iz Gorice 200.000 lir.

Za Katoliški glas: Alenka Legiša, Devin 45.000 lir.

Ob 27. obletnici smrti očeta Benedikta Kosiča daruje sin A. s družino za Katoliški dom 250.000 lir, za župnijo sv. Ivana v Gorici 200.000 lir, za poplavljenec v Sloveniji 250.000 lir in za skavte 1.000.000 lir.

Za Katoliški tisk: šolske sestre, Boršt 87.500 lir.

Za Katoliški dom: M.D. 300.000 lir.

Za Sv. Goro: N.N. Peč 55.000 lir; N.N. 200.000 lir.

Namesto cvetja na grob pok. Venceslave Legiša darujejo svojci: za prenoveitev oltarja v Mavhinjah 400.000 lir; za cerkveni pevski zbor 200.000 lir; za Jamarski odsek Grmada in ŠDK Cerovlje-Mavhinje po 150.000 lir, ter za Katoliški glas, Mladiko in misijone po 100.000 lir.

Za cerkev v Mavhinjah: namesto cvetja na grob pok. Venceslave Legiša darujejo Širca Mirko, Karlo, Marica in Sabina iz Nabrežine 60.000 lir; v isti namen Jožica in Anica iz Cerovlj 30.000 lir ter Marija Pahor 20.000 lir.

Za lačne po svetu: Namesto večerje za dan žena daruje N.N. 50.000 lir; žena Pina v blag spomin na Marija Gruden ob deseti obletnici njegove smrti 100.000 lir.

Za cerkev v Števerjanu: letniki 1940 200.000 lir; N.N. 100.000 lir; svojci ob pogrebu pok. Ernesta Pittoli 300.000 lir; N.N. 100.000 lir; Lidija Klanjšček v čast sv. Florjane 100.000 lir; N.N. 50.000 lir; N.N. 51.000 lir; N.N. s prošnjo za mir 50.000 lir; N.N. 70.000 lir; N.N. 50.000 lir; N.N. 50.000 lir; Justina Komjanc 100.000 lir; N.N. 50.000 lir; namesto venca teti Angeli štiri nečakinje 400.000 lir; družina Remigija Cigliča 200.000 lir.

Za kapelo sv. Jožefa v Števerjanu: Milka Mužič 50.000 lir; N.N. 100.000 lir.

Za cerkev na Jazbinah: v spomin na pok. Bogomira Markočič Marija Pirih 100.000 lir; družina Pepija in Tončija Koršiča 150.000 lir.

Za slovenske misijonarje: N.N. 200.000 lir.

Za s. Zoro Škerlj: N.N. duhovnik 500.000 lir; N.N. ob 10-letnici smrti sestre Marije 100.000 lir.

Za sovođenjsko cerkev: G.G. 100.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: Sonja Stibel in Tanja darujeta v počastitev predrage gospe Vide Slokar 50.000 lir.

OBVESTILA

Moderna bolnišnica na Katinari ima v petem nadstropju prostorno in lepo urejeno kapelo. Doslej je bila v njej sv. maša samo v italijanskem jeziku: med tednom ob 16. uri, ob nedeljah ob 10-h in 16-h. Po dogovoru bo odslej vsako tretjo nedeljo v mesecu v kapeli sv. maša tudi v slovenskem jeziku in sicer ob 16.50. Sveta maša je namenjena slovenskim bolnikom in njihovim svojcem. Nedeljska maša se bo uveljavila, če bo obiskovana. Za sv. mašo bo skrbel katinarski župnik g. Anton Žužek.

Prihodnjo soboto, 16. marca ob 15. uri bo v Marijanišču na Opčinah prvo letošnje srečanje slovenskih tržaških mašnih strežnikov. Namen srečanja je medsebojno spoznavanje in skupna priprava na bližajoče se velikonočne praznike.

V nedeljo, 17. marca ob 15.30 bo v cerkvi Novega sv. Antona v Trstu spokorno bogoslužje in izredna priložnost za velikonočno sv. spoved. Na izbiro bo več spovednikov.

V Sv. Križu pri Trstu pripravljajo zemljišče za gradnjo župnijskega doma in novega stanovanja za sestre. Blagoslovitev temeljnega kamna bo predvidoma sredi junija.

Društvo »F.B. Sedej« in društvo Briški grič iz Števerjana vabita na družabni večer »ljubitelj gora«, ki bo v ponedeljek, 18.3. ob 20.30 v dvorani društva Briški grič. Sodelovali bodo Florjan Lango, Silvan Pittoli in Hijacint Jussa z diapozitivi. O prvi pomoči v hribih bo spregovoril dr. Borut Špacal.

Romanje v Lurd z združenjem Unitalsi za bolne in zdrave z vlakom bo letos od 29.6. do 5.7. Kdor želi s slovensko skupino tega romanja, naj se čimprej javi pri dr. F. Močniku v Gorici. Sprejema vsak dan od 11. do 12. ure v Zavodu sv. Družine, ulica don Bosco, 66 tel. 530341. Tam lahko dobite tudi vsa pojasnila.

Legalna ura se bo letos začela v noči med veliko soboto in veliko nočjo med 30. in 31. marcem.

G. Zigaina v Kulturnem domu

V okviru tradicionalnih večerov »srečanj z avtorji« bo v četrtek, 14. marca 1991, ob 18.30 gost Kulturnega doma v Gorici (ul. I. Brass 20) znani italijanski pisatelj in slikar Giuseppe Zigaina, eden izmed največjih poznavalcev italijanskega pesnika in režiserja Pier Paola Pasolinija.

Pisatelj bo predstavil Klavdij Palčič iz Trsta.

Ob tej priložnosti bosta tudi predstavljene zadnji deli pisatelja G. Zigaïne »Pasolini tra enigma e profezia« ter novejša izdaja v srbohrvaškem jeziku »Pasolini i smrt«.

RAZSTAVE

V Kulturnem domu v Gorici (ulica Brass 20) je vse do 17. t.m. odprta razstava goriške slikarke Marije Grazie Persolja.

Urniki razstave je naslednji: ob delavnikih od 10. do 13. ure in od 16. do 18. ure. Ob sobotah in praznikih zaprto.

Pobudnik razstave je Upravni odbor Kulturnega doma v Gorici.

radio

Spored od 17. marca do 23. marca 1991
Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 10.00 Mladinski oder: »Kdo je ubil zmaja?« 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Narodnostni trenutek Slovencev. 14.10 Sergej Verč-Boris Kobal: »Ona + jaz = oba«. 14.40 V studiu z vami: Igor Tuta.

Ponedeljek: 11.30 Ivan Cankar: Podobe iz sanj. »Četrta postaja«. 12.40 S pesmijo od Brd do Krasa. Mešani zbor Rupa-Peč. 14.10 Otroški kotiček: »Otroški knjižni sejem«. 14.30 Pandorina skrinjica. 16.00 Mi in glasba.

Torek: 10.00 Poročila in pregled tiska. 10.10 S koncertnega in opernega repertoarja. 11.30 Ivan Cankar: Podobe iz sanj. »Tretja ura«. 12.40 S pesmijo od Brd do Krasa. Moški zbor Podgora. 14.10 Aktualnosti. 16.00 Mi in glasba. Orkester Slovenske filharmonije. 16.45 Postni govori.

Sreda: 8.10 Narodnostni trenutek Slovencev (ponovitev). 10.10 S koncertnega in opernega repertoarja. 11.30 Ivan Cankar: Podobe iz sanj. »Vrzenec«. 12.40 Zborovska glasba. 12.50 Orkestralna glasba. 13.00 Dnevnik. 13.25 Na goriškem valu. 14.10 Na goriškem valu. 15.30 Znani ansambli. 15.50 Mi in glasba. 17.10 Slovenska literatura na stičišču z italijanskim svetom.

Četrtek: 8.10 Slovensko denarništvo v Trstu. 8.40 Priljubljene melodije. 9.30 Obvezna smer - vzhod. Slike s potovanj vzhodno od Trsta. 11.30 Ivan Cankar: Podobe iz sanj. »Pobratimi«. 12.00 Spoznavajmo Slovenijo. 12.40 Zborovska glasba. 14.10 Dvignjena zavesa. 16.00 Mi in glasba. Mešani zbor iz Gorkega v Rusiji. 17.10 Četrtekova srečanja.

Petek: 9.30 To je življenje. 9.45 Priljubljene melodije. 11.30 Ivan Cankar: Podobe iz sanj. »Sraka in lastovice«. 12.40 Zborovska glasba. 14.10 Otroški kotiček: »Barvni utrinek«. 14.30 Od Milj do Devina. 16.00 Mi in glasba. Mladi evropski izvajalci v palači Labia v Benetkah. 16.45 Postni govori.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki (ponovitev). 10.10 Koncert v Slovenski filharmoniji v Ljubljani. 11.30 Ivan Cankar: Podobe iz sanj. »Kadet Milavec«. 12.00 Rezija in Kanalska dolina. 12.30 Instrumentalni solisti. 12.40 Zborovska glasba. 13.25 Glasba po željah. 14.10 Nediški zvon. 16.00 Mi in glasba. Naši izvajalci na letošnjem tekmovanju učencev in študentov glasbe Slovenije. 18.00 Ernst Frieder Kratochwill: »Jasna beseda Pisma«.

KATOLIŠKI GLAS

Tednik
List je nastal po združitvi goriškega tednika »Slovenski Primorec« in tržaškega »Teden«. Prva številka »Katoliškega glasa« je izšla 2. februarja 1949.

Uredništvo in uprava: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorica - Tel. 0481/533177 - Fax 533177 poštni tekoči račun: 11234499

Poduredništvo: Vicolo delle Rose, 7 - 34135 Trst - Tel. 040/414646

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Pošt. plačana v gotovini - skupina II/70%
Dovoljenje pokr. poštne uprave iz Gorice
Izdaja: KTD Katoliško tiskovno društvo
Società Tipografica Cattolica srl

Riva Piazzutta, 18 - Gorizia - P.I. 00054100318

Tiska: Tiskarna Budin v Gorici

Cena posamezne številke: 1000 lir

Letna naročnina: Italija 45.000

inozemstvo 70.000

zračna pošta 95.000

Oglaš: za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice

500 lir, k temu dodati 19% IVA

ZAHVALA

Dne 4. marca smo pospremili k večnemu počitku našega dragega

Venceslava Legiša

Ganjeni ob tolikih izrazih sožalja se iskreno zahvaljujemo vsem, ki so nam stali ob strani v teh težkih dneh. Posebna zahvala g. duhovnikom dr. Markuži in dr. Ravbarju, cerkvenemu pevskega zboru, nosilcem krste, spremljevalcem, darovalcem cvetja in v dobrodelne namene.

Žena Angela, hčerki Nevenka z možem Danijem, Martina, sestra Marija in ostalo sorodstvo

Mavhinje, Trst, 11. marca 1991